



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6600/05
18.01.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником суда Миланком Алкалај, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби "АА", кога заступају пуномоћници АБ и АВ адвокати, против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионални центар Ниш, број: 47-422/03 од 25. 08. 2005. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници одржаној дана 18.01.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионални центар Ниш, број: 47-422/03 од 25. 08. 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против закључка Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Филијале Ниш, број: 47/0-80/2003-073-179/3 од 21. 05. 2005. године, којим је дозвољено понављање поступка, по службеној дужности, окончаног решењем Финансијске полиције РУЈП - Организационе јединице Центра Ниш, Одељења финансијске полиције Ниш, број: 47-02092/2002-073-010 од 16. 05. 2002. године.

У тужби поднетој овом суду тужилац оспорава законитост решења туженог органа истичући да је закључак о понављању поступка донет уз битну повреду управног поступка, на основу погрешно утврђеног чињеничног стања, као и да су разлози о одлучним чињеницама за понављање, нејасни и противуречни. Предлаже да Врховни суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да Врховни суд Србије тужбу одбије, као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је закључак Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центара Ниш, Филијале Ниш, број: 47/0-80/2003-073-179/2, од 21. 05. 2005. године, на основу одредби члана 239. тачке 1, члана 240. става 1, члана 242. става 3. и члана 247. Закона о општем управном поступку, дозвољено понављање поступка, по службеној дужности, окончаног решењем Одељења финансијске полиције Ниш, број: 47-02092/2002/073-010, од 16. 05. 2002. године. Ово са разлога што је на основу података добијених од стране МУП-а Србије, Секретаријата за унутрашње послове у Нишу, од 14. 08. 2003. године, порески инспектор првостепеног органа извршио увид у Записник о контроли пословања тужиоца од 15. 03. 2002. године, на основу кога је донето наведено коначно решење од 16. 05. 2002. године, и утврдио да финансијском инспектору, који је извршио теренску контролу код тужиоца у 2002. години, није била позната чињеница да роба за коју је тужилац испоставио излазне фактуре купцима није фактички испоручена тим купцима, а у поступку је извршена само контрола излазних фактура, а не и фактичка испорука робе по фактурама. Као нове релевантне чињенице у односу на окончани порески поступак појављују се околности наведене у поменутом Обавештењу Секретаријата за унутрашње послове у Нишу упућеном Пореској управи - Филијали Ниш, да тужилац у периоду послова 2001. и 2002. године није фактички испоручио робу за коју је оставио фактуре купцима: "ББ", "ВВ", "ГГ" и "ДД", а радило се о купопродаји на велико за коју није обрачунат и плаћен порез на промет производа.

Оспореним решењем туженог органа, одбијена је жалба тужиоца изјављена против закључка првостепеног органа, јер је тужени орган нашао да је законито поступио првостепени орган када је наведеним закључком дозволио понављање поступка, по службеној дужности, окончаног коначним решењем Одељења финансијске полиције Ниш, број: 47-02092/2002-073-010, од 16. 05. 2005. године.

Ово решење се за сада не може прихватити као законито, јер је донето уз непотпуно утврђено чињенично стање, због чега се не може испитати правилна примена материјалног права.

По одредбама члана 239. тачке 1. и члана 240. става 1. Закона о општем управном поступку прописано је

да ће се поновити поступак окончан коначним решењем ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би, сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до друкчијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку, и да орган који је донео решење којим је поступак завршен може покренути понављање поступка по службеној дужности.

Разлог за понављање окончаног управног поступка, по службеној дужности, у смислу наведених законских одредби, могу бити само оне релевантне нове чињенице које нису утврђене у окончаном поступку, а које су постојале у време доношења коначног решења и за које је управни орган који је донео решење сазнао након доношења коначног решења.

Нови докази су околност за понављање поступка, по службеној дужности, само ако нису изведени и употребљени у окончаном поступку, а управни орган је након доношења коначног решења нашао или стекао могућност да их употреби тако да они сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима могу довести до друкчијег решења управне ствари. Значи, ови докази могу али не морају постојати у време доношења коначног решења али се морају односити на доказивање или нових чињеница, или већ утврђених чињеница, а у сваком случају би сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима могли довести до друкчијег решења управне ствари.

Према ставу Врховног суда Србије, у поступку пореске контроле, покренутом по службеној дужности, нове чињенице или нови докази, који су постојали у време доношења коначног решења, могу бити разлог за понављање поступка само уколико нису били познати нити су могли бити познати пореским органима до доношења коначног решења. У прилог овог мишљења стоје и одредбе Начела законитости и Начела поступања у доброј вери у пореском поступку, из члана 4. става 3. и члана 8. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којима је прописано да је Пореска управа дужна да утврђује све чињенице које су битне за доношење законите и правилне одлуке, посвећујући једнаку пажњу чињеницама које иду у прилог и на штету пореском обвезнику и да су стране у пореском поступку, што значи Пореска управа с једне и физичко односно правно лице, с друге стране, дужне да поступају у доброј вери, а учесталост и трајање пореске контроле ограничавају се на нужну меру.

У поновном поступку, управни органи ће утврдити које су све радње, у поступку теренске контроле тужиоца, до доношења коначног решења, извршила службена лица управних органа, у погледу утврђивања чињеница о испоруци, у току 2001. и 2002. године, продате робе купцима – лицима наведеним у Обавештењу Секретаријата унутрашњих послова у Нишу, од 14. 08. 2003. године, а шта је све требало да ураде у вези тога. Тек тада ће бити у могућности да, држећи се правног става суда из ове пресуде, закључе да ли постоје разлози за понављање поступка.

С обзиром на изнето, на основу члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде. При доношењу нове одлуке у поновном поступку, тужени орган је везан правним схватањем суда и примедбама суда у погледу поступка, у смислу одредбе члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 18.01.2007. године, У. 6600/05

Записничар Председник већа - судија

Миланка Алкалај, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ